

Бодя О.П., магістрант, I курс, гр. ЗДУМ 19-8М, ФПУП
Науковий керівник – Данкевич А.Є., д.е.н., проф.
Державний університет «Житомирська політехніка»

ОРГАНІЗАЦІЙНІ ЗАХОДИ У СФЕРІ ЗАПОБІГАННЯ ТА ПРОТИДІЇ КОРУПЦІЇ

Корупція – це проблема, яка притаманна майже усім суспільствам, а державна служба є показником її поширення. Незалежно від статусу та рівня розвитку країни наявність на державній службі корупційних проявів підриває легітимність влади, загрожує фундаментальним цінностям суспільства та суверенітету держави. Здатність державної служби ефективно протидіяти корупційним проявам спонукає її до вдосконалення, стає прикладом перманентності змін у суспільстві та адекватною відповіддю на суспільні виклики. Ефективне запобігання та протидія корупції, розробка і впровадження заходів антикорупційного спрямування є одним із першочергових завдань державної влади в Україні. Актуальність дослідження проблем корупції на державній службі зумовлюється тим, що корупція провокує й поглиблює суспільні кризові явища, підриває імідж як державної служби України так і самої держави, стримує її розвиток, негативно впливає на економічні процеси, перешкоджає налагодженню конструктивного діалогу між владою і громадянськістю, руйнує засади розбудови правової держави та громадянського суспільства.

На думку багатьох міжнародних та українських експертів корупція є сьогодні в Україні найважливішою проблемою. Більше того це головна загроза нормального розвитку суспільства. В умовах тотальної корумпованості всіх галузей влади на всіх рівнях принципово неможливо вирішити жодної соціальної, економічної та політичної проблеми. Негативні наслідки, породжувані цим явищем, не тільки перешкоджають прогресивному, поступальному розвитку суспільства, але й являють серйозну загрозу інтересам національної безпеки країни. Найбільш проблемною характеристикою явища корупції стало те, що воно почало сприйматись на повсякденному рівні як суспільна норма, хоча більшість населення підтримує думку про небезпечність цього явища.

На сучасному етапі розвитку відбулися досить вагомні зміни в соціальному, економічному, політичному, суспільному житті та розвитку країни. Змінились і практичні і теоретичні підходи до самого феномену корупції, які були обумовлені, крім усього іншого, як зовнішнім так і внутрішнім управлінським впливом. Так само і завдання органів влади у сфері протидії корупції розглядаються нині як загальнодержавні і пріоритетні та конкретизуються відповідно до критеріїв членства у Європейському Союзі та вимог надання макрофінансової допомоги країні. При цьому процес глобалізації вплинув на виведення Національної антикорупційної політики з формальних меж правового поля, а сама антикорупційна політика стала предметом постійної уваги керівництва, і держави, і громадських організацій, і що особливо важливо інститутів управління окремих держав, наддержавних утворень, міжнародних та міжурядових організацій. Досить важливо, що процес запобігання та протидії корупції відбувається в умовах підвищеної уваги до нього в засобах масової інформації та активізації громадянської позиції громадян у тому числі українців та громадських організацій.

Так як проблема запобігання та протидії корупції у суспільстві є досить значною в органах публічної влади, то і досліджується вона постійно у контексті аналізу нормативно – правового регулювання діяльності персоналу в системі державної влади багатьма науковцями. Одночасно законодавче забезпечення антикорупційної політики постійно вдосконалюється : 1) реалізується державна політика декриміналізації правопорушень ; 2) активно формується стала суспільна протидія корупційним проявам. Усе це потребує все нових та нових форм антикорупційної політики. Це зумовлено необхідністю практичного застосування в Україні європейських стандартів етичної поведінки державних службовців, реалізації нових підходів до недопущення скоєння корупційних правопорушень у системі публічного управління.

Першочерговими кроками держави на шляху подолання корупції мають стати: політична воля керівництва країни щодо вирішення питань протидії корупції у вищих ешелонах влади; закріплення повноважень на горизонтальних рівнях таким чином, щоб вони не дублювали одне одного; запровадження курсу навчання з державно-правових питань у вищих навчальних закладах з метою подолання необізнаності населення у цій сфері; – залучення громадян до роботи у громадських радах, розроблення проєктів управлінських рішень, громадської експертизи, фінансового контролю діяльності органів влади тощо.

Отже, одним із важливих чинників протидії деструктивному впливу корупції на сталий соціально-економічний розвиток держави є ефективна антикорупційна політика, яка повинна відповідати сучасним умовам розвитку держави, враховувати масштаби поширення корупції в суспільстві, зокрема і в зонах підвищеного корупційного ризику, передбачати основні напрями протидії корупції та ефективні механізми моніторингу, оцінки та звітності за результатами здійснення антикорупційних заходів.